

DIVADELNÍ FAKULTA
AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ
V PRAZE

katedra teorie a kritiky
110 00 Praha 1, Karlova ulice 26

Příloha k protokolu o státní
magisterské zkoušce

DIPLOMANT: Barbora Haplová
OPONENT: prof. Jaroslav Etlík

Obor: teorie a kritika

OPONENTSKÝ POSUDEK MAGISTERSKÉ PRÁCE
Název práce: DIVADLO A NOVÁ MÉDIA

Barbora Haplová se ve své magisterské práci zabývá vztahem nových médií a divadla, respektive působením těchto nových médií v rámci divadelního představení a jejich zahrnutím mezi tradiční výrazové prostředky, které si s divadlem od nepaměti spojujeme. Už na začátku s potěšením konstatuji, že úvaha Barbory Haplové má vysokou úroveň, a že ji jako celek nemohu hodnotit jinak, než kladně Reflexe, kterou diplomantka předkládá, splňuje všechny nároky, které jsou na vysoké škole na závěrečnou magisterskou práci kladeny a v řadě ohledů (zejména samostatností a pronikavostí svých úvah) tyto nároky dokonce překračuje. Autorka ke zvolenému tématu přistoupila fundovaně a také velmi zodpovědně. Důkladně nastudovala řadu starších i novějších divadelně – teoretických statí, o nichž ale ve své práci pouze nereferuje, nýbrž nakládá s nimi v souvislosti s vlastními úvahami velmi důmyslně. Autorka navíc svou pozornost nevěnuje jen divadelní teorii, ale, - jak to ostatně vyžaduje sám předmět a směr výzkumu - podrobuje pečlivému zkoumání i odborné práce, které se na problematiku tzv. Nových médií přímo specializují (Lev Manovich, J. David Bolter, Jakub Macek a další). Haplová si svou úvahu si rozdělila na tři části. V prvních dvou, (sama je nazývá kapitolami pouze přípravnými) zkoumá teoretické aspekty zvolené problematiky a pokouší se v nich odpovědět na otázku, jak „tradiční“ složky divadelního díla reagují na přítomnost nových médií a naopak jak nová média v konkrétním případě reagují na to, že se ocitají v kontextu divadelního díla. Touto důkladnou analýzou si pak autorka vytváří nezbytné teoretické zázemí pro třetí část, v níž se tyto, řekněme, obecné poznatky a závěry pokouší prokázat na konkrétním materiálu – totiž rozborem a podrobným popisem dvou českých inscenací, které s novými médii principiálně pracují. Jde o inscenaci Nick v režii Petry Tejnorové, a o divadelní projekt Eleusis, který vznikl v produkci Divadla Alfréd ve Dvoře A i v těchto případech si Haplová počíná úspěšně a zdařile. Pokud bych měl k práci nějaké výhrady, pak je

to určitá, z mého pohledu přece jen problematická, volnost ve vyjadřování. Mám na mysli např. nevhodné používání nespisovných výrazů namísto slov spisovných. V odborném textu by asi bylo vhodnější používat např. slovo nahlédnout místo nahlídnout (str. 10) atd.

Diplomovou práci Barbory Haplové hodnotím jako úvahu vysoké úrovně a bez větších výhrad ji doporučuji k obhajobě.

Otázka:

Diplomantka ve své práci cituje Zichovu formulaci, v níž zakladatel české divadelní teorie dramatické dílo definuje takto: „Dramatické dílo je umělecké dílo předvádějící vespolné jednání dramatických osob hrou herců na scéně.“ A z toho pak Barbora Haplová - po důkladném prostudování Zichovy knihy - správně vyvozuje, že jednání dramatických osob u Zicha vzniká teprve ve vědomí diváka, je divákovou významovou představou obrazovou. Hned v následujícím odstavci věnovanému Jiřímu Veltruskému, přijde ovšem s tvrzením, že „Veltruský je v souladu se Zichem v tom, že jevištní jednání je pro něj v první řadě vytvářeno hereckou složkou.“ Ptám se tedy: Jde skutečně o soulad mezi výroky obou teoretiků, jak se autorka domnívá? Nebo jsou oba výroky naopak v určitém rozporu? Během obhajoby bych prosil tento problém detailněji objasnit.

Návrh klasifikace: A

prof. Jaroslav Etlík

.....
Datum: 31.8 2017

podpis